

hun anede en skjult og dristig Mening i hans Bemærkning. Uden at svare bredte hun derpaa sin Kjole vifteformigt ud til Siden og tog Plads i det ene Sofahjørne.

„Kan De forstaa,“ sagde han efter at have slaaet sig ned ved Siden af hende, „kan De rigtig begribe, at det ikke er mere end otte Dage, siden vi skiltes i Rom?“

„Aa jo — hvorfor ikke?“

„Har De ikke en Fornemmelse af, at der er gaaet en lille Evighed, siden vi den Formiddag sagde Farvel til hinanden . . . De husker . . . paa Banegaarden dernede?“

Nanny stirrede en Stund som ganske uforstaaende ud i Luften og rystede afgørende paa Hovedet.

„Næ, det har jeg ikke tænkt paa.“

„Virkelig ikke?“

„Næ. — Der var forresten gyseligt i Rom. Ikke?“

„Synes De det? . . . Det kunde man ellers ikke mærke paa Dem, da De var dernede.“

„Ikke det? Det kan saamænd gerne være.“

„De er med andre Ord glad ved nu at være kommen hjem igen?“

„Glad?“ — Nanny saae bort med en mat, selvopgivende Skuldertrækning. — „Jeg synes, der er rædsomt allevegne. Og allerværst herhjemme.“

Per kom til at le.

„Hør, De er virkelig aldeles umulig idag. Hvem i Alverden har dog — —?“

„Hvad det var, jeg vilde sige,“ afbrød hun ham med forstilt Nervøsitet, „De syntes jo saa mageløs godt om Rom. De var vist i Grunden helt begejstret.“

„Paa en Maade ja. Men skal jeg sige Sandheden, saa tabte dog Byen ikke saa lidt i Interesse, efter at De — og Deres Mand naturligvis — var rejst. Jeg brød jo ogsaa op derfra et Par Dage senere.“

Efter disse Ord sad Nanny et Øjeblik tavs og saae ned paa sin Vifte, mens et tungt Smil med stor Kunst blev listet henover hendes Læber. Saa løftede hun langsomt sine dejlige Øjne op